

Maymun ve Tembel Hayvan

Jane MEADOW

Maymun ve Tembel Hayvan

Jane MEADOW

Yeşil yağmur ormanının yükseklerinde, sabah ışığı yaprakların arasından altın yağmur gibi süzülüyordu. Maymun Milo bir esneyip gerinerek ve uzun kıvrık kuyruğunu kıpırdatarak uyandı. Küçük ve sıskaydı; sıcak kahverengi tüyleri, açık kahverengi bir yüzü ve yaramazlıkla parlayan büyük kehribar gözleri vardı. 'Bugün,' diye cıvıladı, 'bütün yağmur ormanında yarışacağım!'

Milo daldan dala göz açıp kapayıncaya kadar hızlı atladı. Kırmızı çiçeklerin, vızıldayan arıların ve parlak ıslak yaprakların yanından sallanıp geçti. Uykulu bir kurbaya, 'Çok yavaş!' diye seslendi. Bir kütüğün üstündeki böceğe, 'Çok yavaş!' diye takıldı. Milo yarışmayı severdi ve asla, hiç durup etrafına bakmazdı. Küçük kahverengi ayakları fırıl fırıl fırladı.

Sonra geniş bir dalda Milo yeni bir şey gördü. Gri-kahverengi bir hayvan baş aşağı asılıydı; bir bulut kadar sakın, uzun kıvrık pençeleri ve yavaş, uykulu bir gülümsemesi vardı. Hayvan yumuşak bir sesle, 'Merhaba,' dedi. 'Ben Sam. Ben bir tembel hayvanım.' Milo yerinde zıplayıp durdu. 'Ben Milo! Yarışmak ister misin?' Sam nazik koyu gözlerini kırptı. 'Yarış mı? Oo hayır. Ben acele etmemeyi severim.'

Milo başını yana eğdi. 'Acele etmemek? Bu ne demek?' Sam uzun pençelerinden birini yanındaki bir yaprağa doğrulttu. 'Şuraya bak,' dedi. Milo baktı. Yaprığın üstünde, bezelyeden büyük olmayan, altın gözlü minicik yeşil bir kurbağa oturuyordu. 'Vay canına!' dedi Milo. 'Neredeyse yanından yarışıp geçiyordum.' Sam yavaş gülümsemesini gösterdi. 'Yavaş gidersen, görecek çok şey var.'

'Ama yarışmak eğlenceli!' dedi Milo ve bir sarmaşığa tırmanıp yine aşağı indi. Sam sessizce asılı kalarak izledi. 'Eğlenceli görünüyor,' dedi Sam. 'Aynı zamanda yorucu görünüyor.' Milo nefes nefese durdu. 'Belki birazcık,' diye itiraf etti. 'Sen hiç hızlı gitmez misin?' Sam yuvarlak başını salladı. 'Pek değil. Pençelerim acele etmek için değil, tutunmak için yapılmış.'

Milo'nun aklına bir fikir geldi. 'Öyleyse birlikte keşfe çıkalım!' dedi. 'Sen kendi hızında git, ben de senin hızını deneyeyim.' Sam yavaşça başını salladı. 'Kulağa hoş geliyor.' Böylece iki arkadaş dal boyunca yola koyuldu. Milo bir adım attı. Sonra bir adım daha. Garip ve yavaş hissettiriyordu, balın içinde yürümek gibi. 'Hep böyle mi hareket edersin?' diye sordu.

Sam kıkırdadı. 'Evet. Yavaş ve istikrarlı.' Milo fırlamak istedi, ama yeni arkadaşının yanında kaldı. 'Bana ne gördüğünü anlat,' dedi. Sam nazik, yarı kapalı gözleriyle etrafına baktı. 'Bir yağmur damlasının yapraktan aşağı kaydığını görüyorum,' dedi Sam. 'Minik bir cam bilye gibi görünüyor.' Milo yaklaştı. Gerçekten öyleydi! Parlıyor, sallanıyor ve şıp diye düşüyordu.

Biraz daha ilerlediler. Sam uzun kıvrık pençesiyle işaret etti. 'Şuraya bak.' Yüksekte bir eğrelti otunun üstünde, çiy ile parlayan bir örümcek ağı asılıydı. Her iplik minik ışık boncukları taşıyordu. Milo'nun kehribar gözleri kocaman açıldı. 'O ağın yanından yüz kere sallanıp geçtim,' diye fısıldadı. 'Böyle parladığını hiç görmemiştim.' 'Çünkü yarışıyordun,' dedi Sam sevgiyle.

Milo en son ne zaman yukarı baktığını hatırlamaya çalıştı. Hatırlayamadı. Hep fırlıyor, atlıyor, koşuyordu. 'Sence çok şey mi kaçırıyorum?' diye sordu. Sam yavaşça başını salladı. 'Belki birazcık. Ama sen de benim görmediğim şeyleri görüyorsun. Bütün ormanı bir anda görüyorsun.' Milo sırttı. 'Görüyorum, değil mi?' 'Görüyorsun,' dedi Sam. 'Farklı hızlar, farklı manzaralar.'

Daha ileride Milo, bir ağaca tırmanan minik kırmızı karıncalardan oluşan bir iz gördü. 'Sam! Bak!' diye bağırdı. Sam başını çok yavaşça çevirdi ve gülümsedi. 'Güzel,' dedi. 'Minik yeşil şemsiyeler gibi yaprak parçaları taşıyorlar.' Milo güldü. 'Üzerlerinden yarışıp geçtim.' Durup uzun, sessiz bir süre karıncaları izledi.

Sonra yukarıdaki yapraklarda bir hışırtı oldu. Küçük bir kuş kanadını bir sarmaşığa dolamıştı. Cıvıdayıp çırpınıyordu, iyice sıkışmıştı. 'Olamaz!' dedi Milo. Hızla yukarı fırlamak istedi, ama sarmaşık sıkıca düğümlenmişti. 'Sam,' dedi, 'ben hızlı gidebilirim, ama senin dikkatli pençelerine ihtiyacım var.' Sam başını salladı. 'Öyleyse birlikte çalışalım.'

Milo hızla dala tırmandı ve güçlü küçük elleriyle sarmaşığı sabit tuttu. Sam yavaşça, çok yavaşça uzandı ve kıvrık pençelerinden birini düğümün altına soktu. Kıvrır, çek, kıvrır. 'Neredeyse oldu,' dedi Sam yumuşakça. 'Tamam!' Sarmaşık çözüldü ve küçük kuş özgürce kanat çırpıtı. 'Teşekkürler!' diye şakıdı ve yeşilliğin içine uçtu.

Milo nefes nefese ama mutlu bir halde Sam'in yanına yığıldı. 'Başardık!' dedi. 'Sen yavaşsın, ben hızlıydım ve işe yaradı!' Sam uykulu gülümsemesini gösterdi. 'Arkadaşlar farklı hızlardan keyif alabilir,' dedi. 'Birimiz durup bekler, birimiz acele eder. Birlikte her şeyi görürüz.' Milo başını salladı. 'Birlikte,' dedi, 'en güzel hız.'

O günden sonra Milo ve Sam yağmur ormanını yan yana keşfettiler. Bazı günler Milo önden fırlar ve gördüklerini arkaya seslenirdi. Bazı günler yavaşlar ve Sam'in yanında asılı kalır, yağmur damlalarını, ağları ve minik yeşil kurbağaları izlerdi. 'Büyük ağaca kadar yarışalım mı?' diye sorardı Milo, Sam de 'Orada buluşuruz, yavaşça,' diye yanıtlardı.

Ve Milo her zaman beklerdi. Geri sallanıp arkadaşının yanına oturur, bulutları, kelebekleri ve parlak böcekleri gösterirdi. Sam ona küçük, sessiz harikaları gösterirdi; Milo da Sam'e büyük, parlak olanları. 'Sen benim en iyi arkadaşımsın,' dedi Milo bir akşam, yapraklar altın rengine dönerken. 'Çok ama çok yavaş olsan bile.' 'Sen de,' dedi Sam, 'çok ama çok hızlısın. Bunu böyle seviyorum.'

Eğer bir gün yağmur ormanına giderseniz, yukarı bakın. Neşeli bir maymun ve sakin bir tembel hayvan görebilirsiniz; kendi hızlarında, yan yana ilerliyorlar. Biri önden yarışır, biri acele etmez ve birlikte her güzel şeyi bulurlar. Çünkü arkadaşlar aynı yolda yürümek için aynı şekilde hareket etmek zorunda değildir. Bazen en güzel maceralar yavaş yaşanır. Bazen de hızlı. Bir arkadaşla paylaştığınızda ikisi de harikadır.